

Búcsú Julikától

Stekler Jánosné Gurubi Julianna tanárnő életének 69. évében örökre eltávozott. Iskolánk megbecsült pedagógusa volt 24 éven keresztül. Több generációt tanított és nevelt becsülettel és odaadással.

Február első napjaiban jutott el hozzánk a megrázó hír: hirtelen, váratlanul véget ért küzdelmekkel teli, munkás élete. Nem gondoltuk a legutóbbi osztálytalálkozón, hogy ez az utolsó meghitt együttléte a kollégáival és a tanítványaival. Örültünk egymásnak. Az emlékezés fénysugara segített felidézni a régmúltat, visszaröpített a hajdani iskolai élet hétköznapijaiba és ünnepeibe. A viszontlátás reményében váltunk el, feltöltődve sok szép közös, iskolai emlékekkel. Halálának híre mindannyiunkat rádöbentett a keserű valóságra, az élet véges, lassan „elmennek” a régi munkatársak. Julikával sem találkozhatunk már többé, nem lesz köztünk a következő találkozáson.

1936. október harmadikán született Fejér megyei Baracson. Kisszentmiklós-Dánieltelep összevont, részben osztott általános iskolájából került Budapestre gimnáziumba. Falun töltött gyermekévei alatt jegyezte el magát a természettel, amely egész életére kihatott. Érettségi után méhésztanulmányokat szerzett és három évig főhivatásként foglalkozott a méhészettel. Úgy érezte, többre képes, különösen a szervezés és az ismeretterjesztés területén. 1961-ben kezdett tanítani képzés nélkül Előszállás-Dánieltelep általános iskolájában matematikát, fizikát, rajzot, történelmet, élővilágot, mezőgazdasági politechnikát az órarend és a pedagógus ellátottság ördögének szeszélyei szerint, mindig azt, amit nem lehetett másként megoldani. Tanított továbbképző iskolában, dolgozók esti iskolájában, de helyettesített alsó tagozatban is. Szívesen tette, számítottak a munkájára.

1967-ben matematika-fizika szakos tanári oklevelet szerzett Pécsen, a Tanárképző Főiskola levelező tagozatán. Az úttörőmozgalom aktív támogatója és szervezője volt, több éven keresztül csapatvezetőként tevékenykedett, csapata 1968-ban a járás legjobb szerveztének járó kitüntetését kapta, ő pedig kiváló úttörővezető lett.

Egészsége megrendült, orvosai a hegyvidéki levegőtől remélték gyógyulását, ezért 1968-ban Miskolcra költözött. A Miskolci Városi Kórház kihelyezett Heine-Medin utókezelő osztályán nevelői és tanári állást kapott, ahol mozgássérült gyerekeknek adott tudást és hitet az élethez.

Házasságkötése után férjével telket vásároltak Érden, amelyre kétkezi munkával először egy kis faházat, majd egy családi házat építettek. 1971. szept. 1-jén a

Stekler Jánosné (1936–2005)

tárnokligeti iskolában kezdett dolgozni.

1975-ben megszületett várva várt fia, Csaba, aki Tárnokon járt általános iskolába.

Tárnokon töltött évei alatt a technikumhely volt a birodalma. Éveken keresztül a régi iskola különálló épületében szűkösködött tanítványaival, később már az új iskola tágas termében és szertárában jobb oktatási feltételek mellett dolgozhatott. Bár nem volt technika szakos, de csodálatos ügyességének és érzékének köszönhetően kiválóan ellátta feladatát.

Legkedvesebb hobbija – gyermekkorából magával hozott természetszeretetéből fakadóan – a kertészkedés volt, különösen a gyógynövényeket kedvelte és

ismerte. Mindegyikről tudta, mely részüket hogyan és milyen betegség megelőzésére és gyógyítására lehet felhasználni. Szívesen ajándékozott kollégáinak is belőlük, tavaszonként palántákkal és cserepekkel telt szatyorral érkezett az iskolába.

Közvetlenségével, empátiájával belopta magát kollégái és tanítványai szívébe. Boldog volt, ha segíteni tudott valamiben és valakin. Sohasem kellett kérni, figyelmeztetni, mindig tudta, mi a kötelessége. Munkájának elismeréseként 1968-ban Kiváló Úttörővezető, 1987-ben pedig Kiváló Munkáért Kitüntetésben részesült.

1994-ben vesztette el hosszú és súlyos betegségben szenvedő férjét, akit nagy türelemmel ápolt haláláig. Megtörtén és elfáradva 1995. június 30-án ment nyugalomba, amit sajnos csak rövid ideig élvezhetett.

Február 21-én búcsúztak tőle a családtagok, volt kollégái, tanítványai és mindazok, akik szerették és ismerték.

Dr. Gergely Istvánné

*Nem múlnak el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok évek.
Ők itt maradnak bennünk csendesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.*

*Emlékük, mint a lámpafény az estben,
Kitündököl és ragyog egyre szebben
És melegít, mint kandalló a télben,
Derűs szelíden és örök fehéren.*

*Szemünkben tükrözik tekintetük még
S a boldog órák drága, tiszta üdvét
Fölissza lelkünk, mint virág a napfényt
És élnek ők tovább, szűz gondolatként.*

(Juhász Gyula: Consolatio)